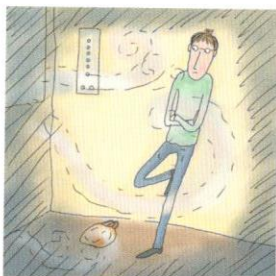
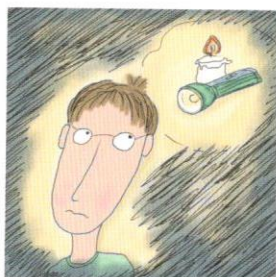
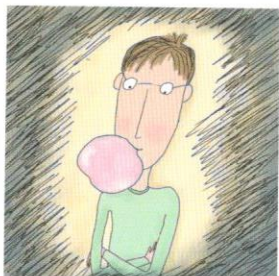
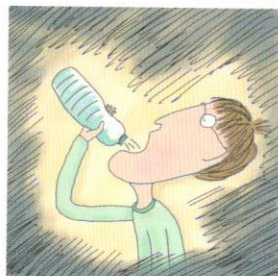
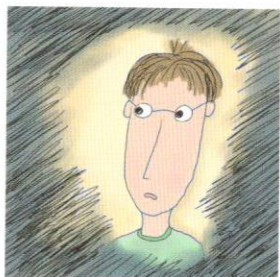
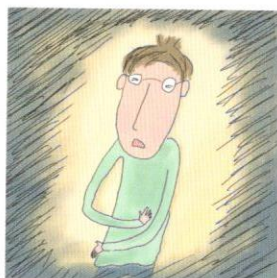


O půlnoci vypadly pojistky, zhaslo světlo a mírně se ochladilo. Vítek si ze zvyku vzal větrovou žvýkačku, aby se uklidnil, ale nepomohlo to. Jeho obliba žvýkaček hraničila se závislostí. Zalitoval, že s sebou nemá svíčku nebo baterku, aby si mohl trochu posvítit.



Výtahovou šachtou profukoval vítr a přinášel vychládající výpary z kuchyně z vývařovny v přízemí. Vyviklaná vnitřní dvířka vyluzovala nevybíravé zvuky. Vítek byl hubený jako vyžle, vypadal jako vyhublý medvídek, a teď už měl pořádný hlad.



Protože mu vyschlo v krku, vypil láhev vody, kterou vybalil z tašky, ale k jídlu už mu nevyšlo nic, nevyštrachal ani drobeček. Ve tmě neviděl, i když vykulil oči sebevíc. Sedl si vysíleně na zem do zvěřeného prachu a vytrvale čekal.

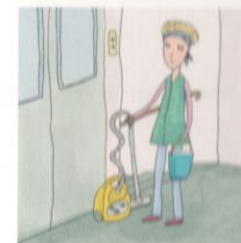


Ráno, hned jak vysvitlo slunce, vydala se Vilma s vysavačem v ruce plnit své povinnosti.



Pracovala sice jako novinářka, ale občas si přivydělávala jako uklízečka, aby zvýšila svůj nevýrazný výdělek.

Dnes se rozhodla, že místo aby vystoupala pěšky až do podkrovního ateliéru, který měla důkladně vyluxovat, vytrít a vysmýčít, přivolá si výtah.



Ale zdálo se, že vypínač nefunguje a výtah nejede. Vilma ihned ztropila povyk.